

Znaczenie i obrzędy

„Wielkiego Tygodnia“

Ostatni tydzień wielkiego postu, zowie się w języku Kościoła „Tygodniem Wielkim z powodu wielkich tajemnic męki i śmierci P. Jezusa, które w tym tygodniu są przedmiotem nabożeństwa Kościelnego. Wielki czwartek zowie się także wieczerzą Pańską, gdyż jest dniem przypominającym ustanowienie N. Sakramentu, a nadto w tym dniu po kościołach katedralnych następuje umywanie nóg.

W tym dniu tylko jeden kapłan odprawia mszę św., podczas której inni duchowni i wierni przyjmują Komunię św. Staje się to na pamiątkę, że sam Chrystus Pan złożył tego dnia bezkrwawą ofiarę, a apostołom dał do spożywania Ciało i krew swoją jako komunię św. W tym dniu intonuje się hymn „Gloria“, podczas którego uderzają wszystkie dzwony, i milkną aż do W. Soboty, dla wyrażenia głębokiej żałoby z powodu śmierci Zbawiciela. Przez ten czas używa się głuchych kołatek drewnianych. Podczas Mszy św. wielkoczwartkowej konsekruje kapłan 3 kostje z których jedną zaraz spożywa, drugą zachowuje na dzień następny, a trzecią do grobu Zbawiciela. Po mszy św. przenosi kapłan P. Jezusa do bocznej kaplicy, czy ołtarza, ozdobionego kwiatami. Potem następuje obnażenie ołtarzy.

Wielki Piątek, przypomina śmierć krzyżową i złożenie do grobu Zbawiciela wszystkie obrzędy i szaty kościelne w tym dniu mają znamie głębokiego smutku i żałoby. Kapłan modli się wówczas za wszystkich ludzi, nawet żydów i pogan dla uwydatnienia że Chrystus Pan umarł za wszystkich. Po tych modlitwach odbywa się adoracja krzyża. Trzykrotne przyklękanie i całowanie ran wyraża wdzięczność i miłość wzajemną za ofiarę, którą P. Jezus złożył na krzyżu. W Wielki Piątek niema właściwej mszy św., gdyż Chrystus Pan w tym dniu ofiarował się w sposób krwawy na krzyżu a przeto kościół postanowił nie składać w tym dniu ofiary bezkrwawej t. j. mszy św. Jedynie tylko papież jako namiestnik Chrystusa na ziemi odprawia w W. Piątek bezkrwawą ofiarę. Następnie kapłan niesie N. Sakrament w monstrancji okrytej białą osłoną do t. zw. Grobu Zbawiciela.

Wielka sobota przypomina spoczynek ciała Zbawiciela w grobie. W tym tedy dniu spełniają się obrzędy odnoszące się do zmartwychwstania a mianowicie:

a) święcenie nowego ognia. b) święcenie paschału c) święcenie wody chrześcijańskiej d) uroczysta msza św. Kapłan poświęca ogień jako symbol Zbawiciela, który z ciemności grobu kamiennego wyszedł w niezwykłym blasku. Od tegoż ognia kapłan powracając do ołtarza zapala w trzech odstępach świecznik trój-

ramienny na pamiątkę że Zbawiciel światłem ewangelji rozświecił cały świat. Poczem następuje poświęcenie paschału, to jest grubej świecy woskowej wyobrażającej zmartwychwstałego Zbawiciela. Ma ona w środku w kształcie krzyża 5 zagłębień, wyobrażających 5 ran Zbawiciela. W tym dniu kapłan święci również wodę na pamiątkę że w pierwszych wiekach kościoła przed Zmartwychwstaniem Pańskim udzielano Katechumenom uroczyste chrztu św. Część wody w tym dniu poświęconej wlewa kapłan do kociołka w chrzcielnicy, dodając do niej nieco olejów św., na oznaczenie darów Ducha św. na chrzcie utrzymanych. Potem następuje uroczysta Msza św., w czasie której na Gloria odzywają się znowu wszystkie dzwony i zwiastują wiernym uroczystość zmartwychwstania Pańskiego.

Wieczorem w sobotę albo i w niedzielę rano odbywa się w kościołach wspaniały obchód kościelny rezurekcji t. j. Zmartwychwstania Pańskiego:

Niedziela Wielkanocna jest najważniejszą uroczystością w kościele, jako pamiątka zmartwychwstania Zbawiciela świata. Zowie się także „Wielkanocą“ gdyż przypomina ową noc prawdziwie wielką w której Chrystus Pan najwspanialej dowiódł prawdziwości swego bóstwa, gdy mocą boską powstał z grobu. U nas w Polsce łączy się ta uroczystość ze zwyczajami religijnymi rodzinnymi i narodowymi. Tu należy także „święcone“ przypominające nam baranka wielkanocnego i chleby prasne izraelitów. Błogosławi się także pisanki t. j. jaja misternie malowane, jako godło zmartwychwstania. Twarda ich skorupa wyobraża kamień, który przykrywa grzechy ludzkie, a jak pisklę przekłują skorupę i żywe się z niej wydobywa, tak kiedyś na głos trąby Archanioła zmarli przełamią pokrywę grobową i powstaną do życia wiecznego.

Co to jest umieć żyć?

Co to jest umieć żyć? — Nasz ogół w większości pojmuje życie przez tak zw. użycie: bawic się, hulać nawet, niczego nie odmawiać sobie; jednym słowem życie dostatnie, wygodne, zaspakajające nasze zachcianki i namiętności. — I wtem jest zasadniczy błąd. „Miłe złego początki..